

in.ihned.cz/sport

a jen trochu utahané nafukovací žakety někdo ze sousedních center.

Vše je v mé hlavě!

Celý obrázkový katalog v kroužkové vazbě nabízí kapitán lodi pro patnáct potápěčů. Jmenuje se Izmir a jako odznak hodnosti a nejvyšší moci na dřevěné nenatřené lodi má na rozdíl od technika-plavčíka a kuchaře na nohou tenisky. Bez tkaniček. Izmir poklepává na každou stránku v katalogu s vybledlou fotkou a nákresem s otřepaným okrajem prstem a říká: Nice! A má pravdu. Prakticky každá lokalita v Rudém moři je nádherná. Rozhodnutí padlo na Charles Reef a mělkou korálovou zahradu Abu Nuga. Izmir pokývl a odkráčel k lodnímu kolu. Zároveň se startováním prastarého motoru z nákladáku kdesi u kýlu lodi ukládá nabídkovou obrázkovou knihu do police. Na otázku, jestli trefí a zda má s sebou GPS (satelitní navigační systém) – jak známo ty útesy nejsou z hladiny vidět – tolerantně přimhouří oči a praví jako stará vědma: „Vše je v mé hlavě“. A za pomoci boatsmana bez bot odrazí od betonu Port of Hurgada.

Čtyřicet minut houpavé plavby proti vlnám a loď stojí. Na kotvě se trochu točí. Pod kýlem je teď nejlepší nástupní místo k prohlídce útesu. Kapitán v kečkách si zapaluje cigaretu. Potápěči se chvatně soukají do výstroje. Když přijde na řadu výzbroj – zátěž, vestový kompenzátor vztlaku, dýchací automatika, tlaková láhev – je na zadní palubě i plavčík a kuchař a ochotně všem pomáhají. Když budou dostatečně snaživí, mají velmi reálnou šanci na slušný bakšiš. Ovšem až po těch čtyřech dnech.

Pozor, muréna!

Ponor do maximální hloubky sedmnácti metrů je v lednově teplém moři pohádkovou náplastí na Středoevropa na vytrženého z nepodařené zimy. Kolem plavou statisíce

rybek v těch nejpitoresknějších odstínech a až do osmi metrů je vidět jednotlivé ostré sluneční paprsky prořezávající vodu.

Nejlepší je plout v osmi až dvanácti metrech podél podmořské stěny. Znalci tomu říkají králíkárna – útes je plný děr, dírek, jeskyněk a v každé někdo bydlí. Někdy ven nasu-

peně čumí nádherně ošklivá ropušnice (jen malinko jedovat), někde vlní hedvábnými závojičky hřbetních ploutví stále tak trochu poděšené korálové rybky. Na nic nesaň! Mohla by tu někde být sonefish – kamenná ryba. Jedovatá jako řas.

A bacha! Z jeskyně vykoulá muréna a hrozivě otevřela

tlamu. Hnusné olezlé a ostré zuby jí ční z huby. Každý je přitom obrácený do protisměru tak, aby při skousnutí bylo maso zachyceno pěkně do protiháku. Tahle mrcha má nejméně dva tři metráky, a to z ní jsou vidět jen první dva metry. Nikdo neví, jak hluboká ta její útesová komnata vlastně je.

Vůně smaženého kuřete

První lok vzduchu, který neprošel kompresorem. Zpátky na hladině se po hodině a něco objevují hlavy spokojených potápěčů. První nadechnutí je žene z vody na palubu. Je až k nim cítit smažené kuře, které kuchař zatím, co byli pod vodou, na neuvěřitelně ušpiněném sporáku uklohnul. K tomu má už na palubě servírovaný salát, opečené brambory, arabský chléb, hranolky, špagety, kečupovou omáčku s masovými knedlíčky. A v polystyrenové bedně s ledem láhve koly. Ponorníci se sice na palubu sápo – opět s pozornou pomocí lodníků – dost znaveně, ale chuť na oběd je viditelně popohánějí. Leckterým teče ještě voda z uší, když si nakládají kuřecí stehýnka hliníkovou vidličkou.

FOTO: ZDENĚK JANKOVSKÝ